

„RAUHAN” TUNNUKSEN ARVIOINNISTA

Wienin „Työväenlehti”, Itävallan sosialidemokraattien pää-äänenkannattaja, julkaisi 27/VI 1915 Saksan hallituksen lehdestä („Norddeutsche Allgemeine Zeitung” *) lainatun opettavaisen lausunnon.

Puhe on Saksan „socialidemokraattisen” puolueen erään huomatuimman (ja halpamaisimman) opportunistin, Quarckin, artikkelista, jossa hän muun muassa sanoi: „Me, saksalaiset sosialidemokraatit, ja meidän itävaltalaiset toverimme olemme aina sanoneet olevamme täysin valmiit ryhtymään kanssakäymisiin (englantilaisten ja ranskalaisen sosialidemokraattien kanssa) rauhanneuvottelujen alkamiseksi. *Saksan keisarillinen hallitus tietää sen eikä aseta meille pienimpiäkään esteitä*”.

Muuan Saksan kansallisliberaalinen lehti (Nationalliberale Korrespondenz **) kirjoitti näiden sanojen johdosta, että ne voidaan tulkita kahdella tavalla. Ensimmäinen tulkinta: että hallitus ei aseta esteitä sosialidemokraattien „internationalistiselle poliittiselle toiminnalle”, koska se ei ylitä laillisuuden puitteita „eikä ole valtiolle vaarallista”. Tämä on täysin käsitettävää „poliittisen vapauden” kannalta katsoen.

Toinen: että Saksan hallitus „antaa ainakin vaiteliaan hyväksymisensä sosialidemokraattien internationalistiselle rauhanpropagandalle ja että se vieläpä pitää sitä sopivana keinona pohjan luomiseksi rauhan mahdollisuuden pohdinnalle”.

* — „Pohjois-Saksan Yleislehti”. *Toim.*

** — Kansallisliberaalinen Kirjeenvaihto. *Toim.*

Kansallisliberaalinen lehti pitää tietenkin jälkimmäistä tulkintaa mahdottomana, ja hallituksen lehti yhtyy virallisesti sen mielipiteeseen lausuen lisäksi, että „hallituksella ei ole mitään tekemistä internationalistisen rauhanpropagandan kanssa ja että se ei myönnä tätä tarkoitusta varten toimilupaa sen enempää sosialidemokraattisille kuin muillekaan välittäjille”.

Opettavaista ilveilyä, eikö totta? Kuka uskoo, että Saksan hallitus, joka on kieltänyt „Vorwärtsiä” * kirjoittamasta luokkataistelusta, hallitus, joka on ryhtynyt ankariin sotilaallisiin toimenpiteisiin kansankokouksia vastaan ja saattanut voimaan proletaarien suoranaisen „sotilaallisen orjuuden”, että tämä hallitus *vapaamielisyydessään* „ei aseta esteitä” herroille Quarckeille ja Südekumeille? että se ei ole vakinaisessa kanssakäymisessä näiden herrojen kanssa?

Eiköhän liene tuhat kertaa todennäköisempää, että Quarck sanoi *vahingossa* totuuden (s.o. sen, että saksalaiset sosialidemokraatit ovat aloittaneet rauhanpropagandan sovittuaan siitä suoranaisesti tai välillisesti hallituksensa kanssa) ja että hänen sanansa „kumottiin virallisesti” juuri totuuden salaamiseksi?

Tämä on opiksi niille korulauseiden viljelijöille, jotka Trotskin tavoin (ks. „Nashe Slovon” 105. numeroa) meitä vastustaen puolustavat rauhan tunnusta viittaamalla muun muassa siihen, että „kaikki vasemmistolaiset” ovat muka „tehokkaasti” liittyneet yhteen nimenomaan tämän tunnuksen alla!! Junkkerien hallitus on nyt todistanut oikeaksi meidän Bernin päätöslauselmamme („Sotsial-Demokrat”, № 40), jossa sanotaan, että rauhan propagointi, „jos sen yhteydessä ei kutsuta joukkoja vallankumouksellisiin tekoihin”, saattaa vain „kylvää illuusioita” ja „tehdä proletariaatista *sotivien maiden salaisen diplomatian leikkikalun*” **.

Tämä on tullut kirjaimelleen vahvistetuksi!

Diplomatian historia todistaa muutaman vuoden kuluttua, että opportunistien ja hallitusten välillä *oli olemassa, eikä yksistään* Saksassa, suoranainen tai välillinen

* — „Eteenpäin”. Toim.

** Ks. tätä osaa, s. 150. Toim.

sopimus jaarittelusta rauhan puolesta! Diplomatia salaa tällaisia asioita, mutta naskalia et pussiin piilota.

Kun vasemmistolaiset alkoivat liittyä yhteen rauhan tunnuksen alla, niin sitä voitiin tervehtiä, *koska* siinä ilmeni *ensimmäinen* shovinistivastainen protestiaskel, — samoin kuin kehittymätön venäläinen työmies ilmaisi gaponilaisliikkeessä aran protestinsa tsaaria vastaan. Mutta mikäli vasemmistolaiset rajoittuvat nykyäänkin tähän *tunnukseen* (tunnuksien määrittely on *tietoisien* poliitikkojen tehtävä), sikäli he ovat mitä kehnoimpia vasemmistolaisia, sikäli heidän päätöslausemissaan *ei ole hiventäkään nimenomaan „tehokkuutta”*, sikäli he ovat leikkikaluja Südekumien, Quarckien, Sembat'in, Hyndmanien, Joffre'in ja Hindenburgin käsissä.

Ken ei käsitä tätä vielä nytkään, kun Wienin konferenssi¹¹¹, Bernstein+Kautsky ja kumpp. yhdessä Scheidemannin kanssa (Saksan „Vorstand” = Keskuskomitea) ovat prostituoineet rauhan tunnuksen („jonka yhteydessä ei kutsuta joukkoja vallankumouksellisiin tekoihin”), — hän yksinkertaisesti osallistuu tietämättään kansan sosialishovinistiseen pettämiseen.

*Kirjoitettu
heinä—elokuussa 1915*

*Julkaistu ensi kerran v. 1924
„Proletarskaja Revoljutsija”
aikakauslehdessä 5. (28.) numerossa*

Julkaistaan käsikirjoituksen mukaan.